

1

Не зраджуйся, читаючи в книжках
Старих про незнастаннії бої,
Про війн кривавих божевільний жах,
Про збурення Ніниви й Трої,
Про те, що чоловік весь вік
Творив і — бурич чоловік.

Мабуть, йому так писано було
Безмилосердною рукою,
В природі теж, що відцвіло,
Під снігом нидіє зимою,
А глянь, як надійде весна —
Все живе і збудиться зі сна.

Ні! Ні! Не вір, що безнастанний бій,
Руйнування і пролив крові —
Се шукання шляху до вічних мрій,
Шляху в країну волі і любові.
Вір кріпко! — бо коли б не те,
Життя було б безглузде і пусте!

2

Не кидай плуга серед ниви,
Не жалуй зерна на засів,
І йди спокійно, терпеливо
На шелест кіс і бреньк серпів.

Коли ж тобі не дасть зла доля
Збирати жито восени,

Ти працював для свого поля,
А збіжжя хай пожнуть сини.

З нас кожний місце власне має,
І на роботу єсть свій час,
Нехай же рук не опускає
Ніколи і ніхто із нас.

3

В великому світів просторі
Сіяє безліч ясних зір,
І безліч хвиль буяє в морі,
І безліч листя в темнім борі
Провадить з листям розговор.

4

Не трать надії! Ще твій край
Буде неначе в бога рай,
Неначе свято, мов неділя,
Колосся повний, повний зілля,
І миру тихого, й любові.
А гомін каже: «Край твій в крбві!»

Не трать надії! Близький час,
Що вчує світ господній глас,
Господній він побачить палець,
І встане люд твій, як страдалець,
Як мертвий Лазар з домовини.
А гомін каже: «Люд твій гине!»

5

Хоч зламани списи
Й подертий стяг,
Високо їх неси
В своїх думках!

Високо їх неси
В своїх думках —
Синам передаси
На новий шлях.

Хоч нині чорна ніч,
Так завтра день,
Гони розпуку пріч,
Співай пісень!

Широких, як простір
З землі до зір
В побіду правди вір,
В побіду вір!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Поезії 20—40 років](#)

Не трать надії. Надруковано в «Літературно-науковому віснику» (1922, т. LXV) під заголовком «З нової збірки». Тут — назва упорядника. Публікуємо за текстом ЛНВ.